

Margaret Thatcher, o el ferro rovellat

No ens fa cap gràcia haver de dedicar el primer barres i estrelles femení a la *Dama de Ferro*, però s'ho ha guanyat a pols. Les coses no li van gaire bé, darrerament. L'aïllament progressiu del govern britànic en el projecte europeu l'ha deixada sense el fidel i submís Geoffrey Howe —l'únic supervivent del primer equip d'aquesta primera ministra que sembla haver estat feta de blindatge en lloc de carn i de sang com la resta d'humans. Els laboristes avantatgen els conservadors en tretze punts en les enquestes. El capitalisme salvatge que havia de ser la gran recepta per als mals del Regne Unit només ha fet augmentar les tensions socials i les desigualtats, a banda de provocar una inflació superior a l'11%. El menyspreu malaltís de la Thatcher envers tot allò que tingués a veure amb cultura ha unit professionals de tota mena contra una política que sembla entestada a desmuntar un patrimoni envejable de segles de tradició artística. Els *tories*, dividits, comencen a pensar en un recanvi per salvar les properes eleccions —i somnien, potser, en una guerra al Golf que els torni a fer presentables davant l'opinió pública. Ara per ara, els únics seguidors radicals de la política antieuropea de Maggie són els milers d'il·letrats amb ànima de *hooligans* que, obeint les consignes idiotes del diari sensacionalista i ultranacionalista *The Sun* pretenen, amb manifestacions i cartes als mitjans de comunicació, que Jacques Delors —i això, ho han fet sortir a primera plana— "es foti la moneda única europea per on li càpiga". A cap polític sensat no li ha de fer gràcia rebre el suport institucional d'una colla d'eixebrats. Són temps difícils per a la temuda, insensible, duríssima *Iron Lady*. El ferro, en una època resplendent, magnífic, comença a rovellar-se. La líder indiscutible del mercat lliure i de la democràcia occidental, sempre al costat del president dels Estats Units, potser no podrà viure amb plenitud la desfeta del Mal —el desglaç del socialisme real, la gran victòria de Milton Fried-

man sobre Karl Marx. Tants anys esperant el gran moment, i quan arriben els maleïts europeïstes i la maleïda inflació et trauen els llores del triomf i als posen al front de la maleïda oposició.

I el cas és que aquesta dona ha fet història, ha batut rècords de permanència al govern, ha guanyat guerres, ha desfet sindicats, ha tancat teatres. La impietat amb què ha conduït les regnes del vell imperi s'afegeix al tòpic de la duresa tradicional de les dones que governen —no menys dura que la dels homes, però potser aquest és el problema. De posat i accent exquisits, amb un aire etern de *tieta* que ha

vingut a berenar, Margaret Thatcher ha ofert sempre la imatge d'algú que no té cap intenció de cedir. La d'una senyora privada pels prejudicis, incapaç de compadir-se per res ni per ningú. Algué que és capaç de denunciar-nos si li taquem el vestit-jaqueta sense voler.

Però hi ha una altra lectura de Maggie Thatcher. Ha fet, si fa no fa, el mateix que tothom de la seva mena i condició: governar amb autoritat, i amb poca sensibilitat social. Però a cap governant-home no se l'ha anomenat mai *Senyor de Ferro* només per això.

Albert Mas Griera

NOTES **¿Promoció personal o denúncia justificada?** El cas és que Miquel Barceló, el genial pintor nascut a Felanitx (Mallorca), ha provocat un autèntic terratrèmol en el món de l'art en denunciar que existeixen diverses obres, instal·lades a galeries i museus d'arreu del món, que són falsament atribuïdes al seu pinzell. L'acusació de Barceló ha provocat una onada de nerviosisme entre nombrosos galleristes per la possibilitat que es generalitzi el dubte davant qualsevol quadre de Barceló. Davant les dimensions de la polèmica, algunes fonts han llançat la idea que es podria tractar d'una mena d'autopromoció del pintor. La hipòtesi no ens sembla gaire creïble tenint en compte la cotització de la pintura del felanitxer, i també la fama internacional que ja ha assolit. De moment ja han estat retirades dues pintures d'una galeria de Palma. ¿Fins on s'estendrà l'ombra de la sospita?

Començar les obres per la teulada. Aquesta és la curiosa proposta que ha plantejat el "Club de inventores españoles" a l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall. Els inventors, agrupats en una associació "sense ànim de lucre", demana que en les obres públiques que es realitzaran a Barcelona durant els pròxims dos anys "es comenci l'estructura i la coberta per dalt". D'aquesta manera, creuen els inventors, s'evitaran els problemes de trànsit que actualment pateix la ciutat.